

De feestneus

De feestneus

Gaspard Dhooghe

Schrijver: Gaspard Dhooghe
Coverontwerp: Greta Van Driessche
ISBN: 9789403790213
© gaspard dhooghe

<https://gasparddhooghe.jouwweb.be/>

Vrijdag 29 september

Rita

Ik staar door het raam van de treinwagon. Er is niets te zien buiten, want het is donker. Door de felle verlichting binnen wordt het interieur weerspiegeld in de ruiten. Mijn spiegelbeeld kijkt mij aan, af en toe onderbroken door een seinlicht of een rij gele straatlampen. Daarachter zie ik het spiegelbeeld van de bijna lege wagon. Leeg op één man na. De man die aan de andere kant in een hoek zit en die mij al de hele tijd zit aan te staren. Ik vertrouw hem niet, ik word hier bloednerveus van.

Hij zat al op trein toen ik in Brussel Zuid opstapte en hij zit al de hele rit naar mij te kijken. Ik krijg er de kriebels van. Omdat ik hem niet recht durf aan te kijken, hou ik zijn spiegelbeeld in de gaten. Mijn telefoon hou ik in de hand en ik doe alsof al mijn aandacht daarop gericht is. In werkelijkheid blijf ik vanuit mijn ooghoek naar het spiegelbeeld kijken. Hij draagt een blauwe jeansbroek, witte sneakers en een donkerblauwe hoody. De kap is naar voor getrokken zodat ik zijn gezicht niet goed kan zien. Ik zie enkel een kort baardje en een bril onder de kap uitsteken. Zijn leeftijd is moeilijk te schatten, ergens tussen de dertig en de vijftig.

Voor de rest is de wagon verlaten. Het is al laat, het spitsuur is allang voorbij. Op vrijdag stoppen de meeste mensen vroeger met werken. Meestal doe ik dat ook, maar vandaag niet. Vandaag heb ik overgewerkt. Alles zat vandaag tegen. Rond de middag viel het computersysteem uit. Niemand wist hoelang het ging duren. Ariane, mijn collega en beste vriendin, die op de IT-afdeling werkt, heeft de hele middag doorgewerkt om het in orde te krijgen. Een vergadering die om twee uur zou doorgaan, werd verschoven naar vier uur. Natuurlijk liep de vergadering uit. Er is altijd wel iemand die geen haast heeft om naar huis te gaan en die alles tot in het kleinste detail wil bespreken. Mijn geduld werd behoorlijk op de proef gesteld. Iedere keer als ik dacht dat we konden afronden, kwam er nog iemand anders met een vraag op de proppen. Ik word daar doodmoe van.

Daarna werd ik platgedrukt in een overvolle metro op weg naar het station. Een of andere idioot bleef te dicht bij de deuren staan, zodat die niet konden sluiten en de metro niet kon vertrekken. Telkens

opnieuw schoven de deuren open en dicht, tot iemand de schuldige aan het verstand kon brengen dat die moest opschuiven. Het zou nipt worden om mijn trein nog te halen. Bij aankomst in het station zette ik een looppas in. Toen ik eindelijk buiten adem het perron op kwam, stond de trein daar met de deuren dicht, klaar om te vertrekken. Ik mocht er niet meer op. Dat is frustrerend, ook al begrijp ik dat het voor de veiligheid is.

Door het lange wachten op de volgende trein is mijn stemming er niet op verbeterd. Ik ben moe en ik wil naar huis. Mijn zenuwen zijn gespannen. Waarom blijft die vent mij zo aanstaren. Het begint lichtjes te regenen. Waterdruppels tekenen schuine streepjes op de ruit waardoor het spiegelbeeld troebel wordt. Onwillekeurig draai ik mijn hoofd weg van het raam, in de richting van mijn medereiziger. Onze blikken kruisen elkaar. Net voor ik mijn ogen neersla zie ik een cynisch glimlachje op zijn lippen verschijnen. Als van een roofdier dat naar zijn prooi kijkt. Misschien is het alleen maar mijn verbeelding.

Eindelijk mindert de trein vaart. We naderen het station Gent Sint Pieters. Ik berg mijn telefoon op en sta recht om mij naar de deur te begeven. De man met de hoody blijft zitten. Ik hoop vurig dat hij hier niet zal afstappen. Met mijn hand aan de knop om de deuren te openen hou ik mij klaar om de trein te verlaten en er zo snel mogelijk vandoor te gaan.

De wagons komen knarsend tot stilstand en met een zovend geluid schuiven de deuren open. Ik ren het perron op en ga recht op de roltrappen af. Haastig daal ik de bewegende treden af. Er zijn slechts een handvol reizigers op de trap, Zij maken plaats om mij door te laten, mogelijk in de veronderstelling dat ik mij haast om een verbinding te halen. Ik durf niet om te kijken. Wat als de man met de hoody mij volgt? Tegelijkertijd voel ik mij een beetje belachelijk. Het is een lange dag geweest en ik ben wat overspannen. Mijn verbeelding speelt mij ongetwijfeld parten. Toch kan ik het gevoel niet van mij afzetten dat iemand mij in de gaten houdt. Ondanks het late uur is het nog druk in het station. Dat geeft mij een beetje een veilig gevoel. Anderzijds kan een eventuele achtervolger zich gemakkelijk in de massa verbergen. Ik moet stoppen met zo te denken. Zonder erbij na te denken loop ik naar de hoofdingang. Dat is niet de kortste weg naar huis. Meestal loop ik door de parkeergarage en neem daar een zijuitgang die dicht bij mijn straat uitkomt. Op die manier hoef ik minder lang door de regen te lopen. Vandaag is het echter al laat, de

ondergrondse parking zal grotendeels verlaten zijn. Dus neem ik de omweg langs het Hendrikaplein.

Buiten op straat is het rustiger dan in het station. De regen is overgegaan in gemiezer. Het licht van de straatlantaarns dat op de natte plavuizen valt kan de duisternis niet verdrijven. Ik stap gehaast verder. Het is nu niet ver meer. Halverwege de straat naar mijn huis waag ik het om een blik over mijn schouder te werpen. Er is niemand te zien, de straat is verlaten. Opgelucht blijf ik staan om op adem te komen. Ik heb mijzelf er net van overtuigd dat ik mij heb aangesteld, als ik een hand voor mijn mond voel en een arm die mij bij mijn middel vastpakt. Natte lippen beroeren mijn linker oor en een stem fluistert:

“Kom, wij gaan een feestje bouwen!”

Ik wil naar adem happen, maar een vieze hand bedekt zowel mijn neus als mijn mond. Dan maakt de hand plaats voor een stinkende mond en een tong die mijn tanden uit elkaar duwt. In een reflex hef ik beide handen omhoog in een afwerend gebaar. Dat blijkt een vergissing te zijn.

Mijn aanrander pakt mijn beide polsen met één hand vast en houdt ze boven mijn hoofd terwijl hij mij met zijn lichaam tegen de muur drukt. Ik kronkel als een bezetene in een poging om mij los te rukken, maar hij is groter en sterker dan ik. Met zijn vrije hand tast hij onder mijn rok. Ik hoor mijzelf schreeuwen. Hij drukt zijn lippen nu steviger op de mijne om mij het zwijgen op te leggen. Zijn tong beweegt rond in mijn mond en ik moet mijn best doen om niet te kokhalzen. Ik slaag er nauwelijks in om adem te halen. De geur van zweet, vermengd met alcohol, dringt mijn neusgaten binnen. Ik ben doodsbang. Even denk ik dat ik voetstappen hoor. Kon ik nu maar om hulp roepen. Ik probeer te grommen, te stampen, op een of andere manier lawaai te maken. Dan overvalt mij een beangstigende gedachte. Wat als die voetstappen toebehoren aan een kompaan van mijn verkrachter? Iemand die op de uitkijk staat en zijn beurt afwacht? De moed zinkt mij in de schoenen, mijn knieën knikken. Als het lichaam van mijn belager mij niet tegen de muur gedrukt hield, dan zou ik op de grond zakken. Ik walg van hem en van mezelf.

“Hela, makker!” De stem klinkt dichtbij, doch mijn belager reageert niet.

“Hela!” Luider nu, en nog dichterbij. De tong verdwijnt uit mijn mond en de man draait zijn hoofd, zonder zijn greep te verslappen.

“Wat?” De geërgerde vraag wordt gevolgd door een schreeuw van pijn. De man laat mij los en strompelt achteruit. Luid vloekend gaat hij ervandoor. Ik zak in een hoopje op de grond en begin te huilen.

“Gaat het? Ben je gewond?” Iemand buigt zich over mij heen.

Nee natuurlijk gaat het niet, denk ik bij mezelf, maar toch slaag ik erin om zwakjes te knikken. “Ik ben ok.” Mijn stem klinkt hees en weinig overtuigend.

“Kom, we moeten hier weg.”

Voor het eerst kijk ik mijn redder aan. Hij ziet er jong en knap uit. Versuft laat ik mij meevoeren.

“Ben je gewond?” vraagt hij opnieuw. Zijn stem klinkt zacht en vriendelijk. Ik schud mijn hoofd. Vertwijfeld kijk ik om naar mijn belager, die is nergens meer te zien.

“Kan je me vertellen waar je woont? Dan breng ik je naar huis.”

Een golf van dankbaarheid spoelt over mij heen. Ik wil niets liever dan zo snel mogelijk naar huis gaan. Ik sta te trillen op mijn benen en ik voel mij vies. Ergens in mijn achterhoofd is er een stemmetje dat zich afvraagt of ik de politie moet bellen. Daar heb ik nu de energie niet voor. Morgen beloof ik mezelf, morgen ga ik aangifte doen.

“Het is niet ver, deze straat in, het is daar verderop.” Mijn stem klinkt zwak. Mijn redder slaat een arm om mijn schouder en ondersteunt mij tot aan de deur van mijn woning. Ik denk niet dat ik in staat was geweest om die korte afstand alleen af te leggen.

“Geef me je telefoonnummer, dan bel ik je morgen op. Ik wil er zeker van zijn dat alles goed met je gaat.”

Zijn donkere ogen kijken mij doordringend aan. Ik ben op het punt aanbeland dat ik geen eigen wil meer ben. Ik ben maar al te blij dat iemand mij zegt wat ik moet doen. Glimlachend houdt hij mij mijn handtas voor.

“Die heb je daarstraks laten vallen.”

Ik slaak een zucht van opluchting. Nog een geluk dat mijn aanvaller die niet heeft meegenomen. Ik haal mijn telefoon boven en toon mijn nummer. Hij tikt het over terwijl ik naar mijn sleutels zoek. Ik doe het licht in de hal aan en sluit de deur achter mij. Door het getralied kijkvenstertje in de deur zie ik hem de oprit aflopen. Dan slaat hij de hoek om en ben ik alleen. Ik strompel naar de woonkamer, laat mij op de sofa zakken en begin te huilen. Als de eerste huilbui over is, herinner ik me weer hoe vies ik mij voel. Terwijl het bad volloopt, gooi ik mijn kleren in de vuilnisbak en trek een badjas aan. Ik zal die kleren

nooit meer dragen. Wassen alleen kan de herinnering aan mijn aanrander niet verdrijven. Als ik ze opnieuw zou dragen, zou ik telkens moeten terugdenken aan wat er vanavond gebeurd is.

Ik neem een fles wijn uit de koelkast en schenk mij een groot glas in. Dan ga ik in het warme water liggen weken, terwijl de alcohol de scherpste kantjes wegspoelt. Het helpt een beetje, maar de herinneringen blijven mij achtervolgen. Na het bad ga ik op de sofa voor de televisie zitten. Ik zap door de zenders op zoek naar iets om mijn gedachten mee te verzetten. Mijn geest is rusteloos en mijn lichaam is vermoeid. Ik beseft dat ik sinds de lunch niets meer gegeten heb. Het is vreemd, ik heb geen eetlust en toch heb ik honger. Ik trek een zak chips open en schenk nog een glas wijn in. Daarna ga ik in bed naar het plafond liggen staren. Overmand door vermoeidheid val ik uiteindelijk in slaap.

Zaterdag 30 september

Rita

Ik heb niet eens zijn naam gevraagd. Dat is de eerste gedachte die bij mij opkomt als ik de volgende ochtend wakker word. Ondanks het bad de vorige avond, voel ik mij nog steeds vies. En ik heb dorst. Ik reik naar mijn nachtkastje waar meestal een flesje water staat. Daar staat allen een wijnfles die bijna volledig leeg is. Heb ik die helemaal leeggedronken? Vreemd, na het derde glas herinner ik mij niets meer. Wat daarvoor gebeurd is, staat helaas nog duidelijk in mijn geheugen gegrift.

Was de man die mij heeft aangerand dezelfde als die op de trein? Ik heb zijn gezicht niet goed kunnen zien. Zou mijn redder iets meer gezien hebben? Ik heb hem mijn telefoonnummer gegeven, maar zelf weet ik niets over hem.

Gedreven door nadorst begeef ik mij naar de badkamer. De vrouw die mij in de spiegel aanstaart ziet er verschrikkelijk uit. Ik heb gisteren nagelaten om mijn haar te drogen en nu piekt het alle kanten op. Met een zucht begin ik mezelf te fatsoeneren. Daarna ga ik naar beneden om koffie te zetten.

Terwijl de koffie doorloopt controleer ik mijn telefoon. Om zeven uur vanochtend heb ik een bericht ontvangen van een onbekend nummer. "Ben je al wakker?" staat er.

"Nu wel," antwoord ik. Ik ga ervan uit dat het mijn mysterieuze redder is, wie zou het anders kunnen zijn? Aan het dubbele vinkje in WhatsApp zie ik dat hij mijn antwoord gelezen heeft. Ik leg de telefoon op de keukentafel en schenk een halve tas koffie in. De koffie is nog niet helemaal doorgelopen, dus die is extra sterk. Het hoort bij mijn ochtendritueel, een halve mok van het eerste brouwsel dat in de kan druppelt. Ik heb een hekel aan capsules en coffeepads, mijn koffie wordt nog op de ouderwetse manier gemaakt, heet water dat de gemalen koffie doet zwellen zodat het zijn aroma afgeeft.

Terwijl ik van de hete drank geniet, houd ik mijn telefoon in de gaten. Als er uiteindelijk een antwoord verschijnt, kan ik een glimlach niet onderdrukken.

"Ik sta voor de deur met het ontbijt."

Ik aarzel niet om hem binnen te laten. Dit is de man die mij gered heeft. En dat niet alleen, hij is ook een getuige, de politie zal zijn verklaring willen opnemen.

Hij houdt een zak met croissants omhoog. "Je ziet er al veel beter uit. Heb je een beetje kunnen slapen?"

Ik doe mijn best om te glimlachen. "Dat valt wel mee. De koffie is klaar." Ik ga hem voor naar de keuken. "Gisteren was ik zo overstuur dat ik vergeten ben je naam te vragen." Ik doe mijn best om zo terloops mogelijk te klinken. "Mijn naam is Rita, Rita Maes."

"Conrad," zegt hij terwijl hij een tas koffie aanneemt. "Conrad De Jaeger."

We gaan aan de keukentafel zitten. Ik schiet in een lach als blijkt dat we allebei naar onze telefoon grijpen om elkaars naam in te voeren. Conrad lacht ook. Het scheidt een band tussen ons.

"Hoe heb je die man kunnen overmeesteren?" vraag ik even later, terwijl we de croissants eten die hij heeft meegebracht.

Conrad glimlacht samenzweerderig.

"Pepperspray, ik heb het recht in zijn gezicht gespoten. Hij kon niet snel genoeg weg zijn."

Ik kijk verbaasd en ook een beetje ongerust.

"Hoe kom je daaraan, dat is toch verboden?"

"Vrouwen aanranden is ook verboden," antwoord hij laconiek. Daar heeft hij natuurlijk gelijk in. De toon waarop hij het zegt doet mij ervan af zien om hier verder op in te gaan. Er is iets anders wat mij bezig houdt.

"Ik zie er tegenop om naar de politie te gaan," beken ik. Ik ben in de veronderstelling dat hij daarom hierheen gekomen is, om samen aangifte te doen. Zijn antwoord verrast mij.

"Doe het dan niet." Conrad kijkt mij aan met die doordringende blik van hem. De irissen van zijn ogen zijn zo donkerbruin dat ze bijna zwart lijken. Dat geeft zijn ogen iets bijzonders, alsof hij grote pupillen heeft. Zoals hij daar tegenover mij aan de keukentafel zit, doet hij mij denken aan een beeldhouwwerk. Met zijn rechte neus, hoge jukbeenderen en vastberaden kin, is hij een echte adonis.

"Als wij geen aangifte doen, dan wordt hij niet gepakt en kan hij het opnieuw proberen," merk ik op.

De gedachte alleen al bezorgt me koude rillingen. Zolang die vent hier rondloopt, kan ik niet met een gerust hart over straat lopen als het donker is. De winter staat voor de deur, volgende maand gaan we over

naar winteruur. Dat betekent 's ochtends in het donker vertrekken en 's avonds in het donker thuiskomen. Mijn trots weerhoudt mij er echter van om te laten blijken hoe bang ik ben. In plaats daarvan verzin ik een excuus.

"Ik zou het mijzelf nooit vergeven als hij iemand anders zou aanranden," beweert ik.

Conrad lacht zijn witte tanden bloot in een geruststellende glimlach.

"Dat is toch jouw schuld niet. Trouwens, de kans is klein dat ze hem vinden. Heb je hem goed kunnen zien? Kan je hem beschrijven?"

Ik probeer mij het beeld voor de geest te halen. Het was donker en hij heeft mij langs achter vastgegrepen. Daarna was zijn gezicht dicht bij het mijne. Ik herinner mij vochtige lippen en een stekelige baard. Welke kleur hadden zijn ogen? Grijs? Of bruin. Ik schud mijn hoofd, ik kan het mij niet herinneren.

"En jij? Jij hebt hem toch ook gezien?" Ik kijk Conrad vol verwachting aan.

"Alleen langs achter. Zodra hij zijn hoofd omdraaide heb ik pepperspray in zijn ogen gespoten. Ik hou daarbij mijn eigen ogen dicht om het spul niet zelf in mijn ogen te krijgen. Daarna is hij er meteen vandoor gegaan."

Hij neemt een grote slok koffie en kijkt mij recht aan.

"Luister, zelfs als ze hem zouden vinden, hoe lang denk je dat ze hem kunnen vasthouden? Wat zijn intenties ook waren, hij heeft niet de kans gekregen om ze uit te voeren. Gelukkig maar." Hij schudt zijn hoofd. "Het is jouw woord tegen het zijne. Hij zal zeggen dat je hem verleid hebt, of op zijn minst dat je ermee akkoord was. De kans is groot dat hij er met een verwittiging vanaf komt en eerder dan ons terug thuis is."

Ons, denk ik verward, is er een ons? Conrad is nog niet uitgepraat.

"Bovendien heb ik pepperspray gebruikt. Het bezit daarvan alleen al is verboden. Ik zou daar ernstig mee in de problemen kunnen komen. Ik zie het al gebeuren, dat die man zijn aandeel glashard ontkent, maar wel een klacht tegen mij indient."

Daar had ik nog niet bij stil gestaan. Natuurlijk wil ik niet dat hij in de problemen komt. Ik heb dat soort verhalen wel vaker gelezen, van daders die hun slachtoffer aanklagen. Het doet mij denken aan die juwelier, die een overvaller doodschoot en nu terechtstaat voor moord. Voor ik er verder kan op ingaan, verandert Conrad van onderwerp.

“Hoe gaat het nu met jou? Ben je al wat bekomen van de schok?”

Zijn aandacht voor mij geeft mij een warm gevoel. Ik wil antwoorden dat ik me prima voel, maar mijn stem gehoorzaamt mij niet. Ineens komt alles weer boven. Nog voor ik een woord kan uitbrengen, barst ik in snikken uit.

Conrad komt op zijn hurken naast mijn stoel zitten en slaat een arm om mijn schouder. Hij geeft mij een zakdoek om mijn tranen te drogen. Ik voel de warmte van zijn lichaam. Hij blijft stil zitten tot ik ophoud met snikken. Als hij uiteindelijk praat, klinkt zijn stem zacht en zoet, als vloeibare honing.

“Het is weekend, laten we naar zee rijden en gaan uitwaaien aan de kust. Dat zal je deugd doen.”

Die gedachte staat mij wel aan. Ik voel mij plots een stuk beter. Waarom zou ik mezelf kwellen door naar het politiebureau te gaan, er is tenslotte niets gebeurd. Conrad heeft op tijd ingegrepen. Ik kan niet eens een beschrijving van de dader geven. Bovendien riskeert Conrad een boete omdat hij pepperspray gebruikt heeft. Dat kan ik hem toch niet aandoen. Daartegenover staat een dagje aan zee.

Precies op dat moment breekt de herfstzon door de wolken. De zonnestralen die door de terrasdeuren vallen tekenen gouden rechthoeken op de vloer. Het belooft een mooie dag te worden. Er gaat een tinteling door mijn lichaam. Ik wil van het leven genieten, in plaats van stil te staan bij sombere herinneringen.

“Ja,” fluister ik. “Laten we naar zee gaan.”

Later zal ik nog vaak terugdenken aan die heerlijke dag, want die herinnering staat in fel contrast met alles wat er daarna gebeurde. Maar ik mag niet op de zaken vooruitlopen.

We nemen de trein naar Oostende. Onderweg naar het station vertelt Conrad dat hij een goed restaurantje weet op de dijk, waar je lekkere mosselen kan eten.

“Ze hebben een verwarmd terras,” zegt hij. “Daar kan je bijna het hele jaar door buiten zitten. En ze serveren een lekkere huiswijn tegen een schappelijke prijs.”

Ik ga zo op in zijn betoog dat ik niet gemerkt heb dat we allang voorbij de plek zijn waar we elkaar gisteren voor het eerst ontmoet hebben. Veel tijd om stil te staan bij die herinnering krijg ik niet, want we moeten ons haasten om de trein te halen. Vanwege het mooie najaarsweer zit de trein behoorlijk vol. We vinden nog een plaatsje tegenover een gezin met drie jonge luidruchtige kinderen. Van een

rustig gesprek kan op die manier geen sprake zijn. Conrad is druk bezig op zijn telefoon.

“Ik heb alvast een tafeltje gereserveerd,” fluistert hij in mijn oor. “Het ziet ernaar uit dat het druk zal zijn aan de kust.”

In Oostende wandelen we langs het strand, de zee is diepblauw met kleine witte kopjes op de golven. Een stralende zon in een helder blauwe lucht geeft nog veel warmte. We trekken onze jassen uit en genieten van de nazomer. Rond de middag begeven we ons naar het restaurant. Het terras zit stampvol, op één tafeltje na, waar een bordje ‘gereserveerd’ op staat. Onder de jaloerse blikken van degenen die vruchteloos op zoek zijn naar een tafeltje, nemen we plaats. Conrad heeft niet overdreven, de mosselen en de wijn zijn heerlijk.

Ik vertel hem alles over mijn job bij een verzekeringsmaatschappij in Brussel, hij op zijn beurt heeft het over het studiebureau bij de overheid waar hij werkt. De sfeer is vriendschappelijk, hij doet geen enkele poging om mij te versieren. Ik ben ervan overtuigd dat hij aanvoelt dat ik daar nog niet klaar voor ben.

Na de middag lopen we langs de winkelstraten. Ik heb nieuwe kleren nodig, want wat ik gisteren aanhad heb ik weggegooid. Conrad helpt mij bij het uitkiezen en het passen. Hij zegt dat hij het heerlijk vindt om een vrouw te helpen bij het winkelen. Het is bijna te mooi om waar te zijn. Als we ’s avonds met de trein terug naar huis keren, zit ik dicht tegen hem aan en laat ik mijn hoofd op zijn schouder rusten. Bij hem voel ik mij veilig. Hij begeleidt mij tot aan mijn voordeur en neemt afscheid met een vluchtige kus.

“Ik bel je nog wel,” zegt hij voor hij weggaat. Ik kijk hem na terwijl hij de oprit afloopt en achter de haag verdwijnt die de voortuin omzoomt. Had ik hem binnen moeten vragen? Het is een lange dag geweest en ik ben doodop. Ik heb Conrad pas gisteren ontmoet en toch lijkt het alsof ik hem al veel langer ken. Ik wil echter niet overhaast in een relatie stappen. Dat is al veel te vaak fout afgelopen.

Maandag 30 september

Ik kan bijna niet wachten tot de middagpauze om mijn vriendin Ariane alles te vertellen. Gelukkig zijn er vandaag geen computerproblemen, zodat ze haar lunchpauze niet hoeft op te offeren en tijd heeft om naar mij te luisteren. Op maandag gebruiken we meestal een warme lunch in een restaurant niet ver van ons kantoor. Ze hebben een dagschotel met soep, een hoofdgerecht en een dessertje, een goede manier om de week te beginnen. Tussen de verschillende gangen door vertel ik haar alles, te beginnen met de man op de trein tot en met mijn uitstapje naar zee met Conrad. Als ik eindelijk uitgepraat ben, staat het dessert op tafel. Ze kijkt mij bezorgd aan.

“Ik vind toch dat je aangifte had moeten doen,” zegt ze. Ariane zegt altijd wat ze denkt. Daarom heb ik zoveel vertrouwen in haar. Je weet altijd waar je aan toe bent.

“Het staat mij niet aan dat die man je heeft afgeraden om naar de politie te gaan. Dat van die pepperspray is onzin. Hij kan toch beweren dat het haarlak of deodorant was. Dat is trouwens even effectief.”

Ik merk dat ik de aandrang voel om Conrad te verdedigen. Waarom doet Ariane zo negatief over hem, ze kent hem helemaal niet.

“Hij zal daar niet aan gedacht hebben,” merk ik op.

Ariane is niet overtuigd. “Heeft hij je dat busje pepperspray laten zien?”

Ik weet niet waarom ze daar zo over doorgaat. Dat is niet het belangrijkste van mijn verhaal. Ik wil haar eigenlijk alleen maar vertellen hoe fantastisch Conrad is.

“Ik had zelf ook helemaal geen zin om naar de politie te gaan,” verzeker ik haar. “Tenslotte heeft die man mij alleen maar gekust.”

Ariane fronst haar wenkbrauwen. Ze is een pak ouder dan ik, begin de veertig dacht ik. Twee jaar geleden, toen ik pas in Brussel werkte, heb ik haar geholpen bij de uitrol van het nieuwe softwaresysteem. Ik werkt toen als uitzendkracht bij een interim-bureau. De verzekeringsmaatschappij heeft mij kort daarna een vast contract aangeboden.

“Het was niet gewoon maar een kus,” werpt ze tegen. “Die man had duidelijk andere bedoelingen. Dat moet die vriend van jou toch gezien hebben, waarom was hij anders tussenbeide gekomen?”

Om haar vraag te ontwijken begin ik mijn crème brulé op te lepelen. Ariane geeft het echter niet op, zij probeert het op een andere manier. "Toen ik jong was, zou de politie daar geen oren naar gehad hebben. Een gestolen kus werd toen niet als een aanranding beschouwd." Ariane lacht ondeugend.

"Ik herinner mij nog, vroeger op de kermis, als je in dat donker stuk achter de rups doorliep, daar stonden altijd wel een paar gasten die er niet voor terugschrokken om een meisje eens goed vast te pakken." Ze neemt een klein hapje van haar dessert.

"Tegenwoordig ligt dat anders," gaat ze verder. "Sinds de 'me too' beweging is de balans in de andere richting doorgeslagen." Ze zwaait met het dessertlepeltje in een verdedigend gebaar.

"Begrijp me niet verkeerd, ik ben het er volledig mee eens dat de klachten van vrouwen ernstig moeten worden genomen." Ze neemt nog een hapje voor ze verder gaat. "Alleen zijn er jammer genoeg ook valse aanklachten bij. Dat soort vrouwen ruïneert niet alleen de reputatie van de mannen die ze aanklagen, ze verpesten het ook nog eens voor de echte slachtoffers."

Ze kijkt boos naar de resten van de half opgegeten pudding, alsof die er schuld aan heeft. Ik wist niet dat dit onderwerp haar zo nauw aan het hart lag.

Ik wil haar niet nog meer van streek maken, dus schud ik mijn hoofd en begin over iets anders, over het werk. Ariane laat het onderwerp rusten. De rest van de dag slaag ik erin om Conrad uit mijn hoofd te zetten. Alleen, 's avonds, als ik thuis voor de tv zit, hoop ik stiekem dat hij zal bellen. Hij belt niet, niet vandaag maar ook niet op dinsdag, of op woensdag. Ik word steeds onrustiger. Tijdens de lunch met Ariane doe ik mijn best om het onderwerp te vermijden. Ik ben er zeker van dat ze dat door heeft, zo goed kent ze me wel. Ze speelt het spelletje mee en vraagt mij niet naar Conrad. Ze zal wachten tot ik er zelf over begin. Daarom is ze mijn beste vriendin.

Donderdag 3 oktober

Rita

Ik zit op mijn werk aan mijn bureau achter mijn computer, maar ik kan er mijn gedachten niet bij houden. Telkens opnieuw vraag ik mij af waarom Conrad nog niet gebeld heeft. Misschien moet ik zelf het initiatief nemen. Sinds zaterdag heb ik niets meer van Conrad gehoord. Op zondag had ik het te druk met mijn wekelijkse klusjes om mij veel zorgen te maken. Boodschappen doen, opruimen, poetsen, wassen en strijken, om dan op maandagochtend terug klaar te zijn om naar het werk te gaan.

Ondertussen zijn we vijf dagen verder en nog steeds heb ik niets van hem gehoord. De laatste dagen vermijd ik het om laat te werken, zodat ik niet in het donker over straat hoeft te lopen. Ik ben nog steeds bang dat mijn aanrander het opnieuw zal proberen. Misschien wil hij wel wraak nemen voor die aanval met pepperspray.

Gisteren heb ik het werk dat niet af was mee naar huis genomen, om er thuis verder aan te werken. Sinds Covid heb ik een laptop van de firma waarmee ik van thuis via een beveiligde vpn kan inloggen op de server hier. Zo konden we tijdens de lock-down periode allemaal van thuis uit werken. Ook nu nog zijn er collega's die een of twee dagen per week thuis werken. Zelf geef ik er de voorkeur aan om naar kantoor te komen. Ik hou ervan om mensen om mij heen te hebben. Thuiswerken doe ik alleen als er problemen zijn met het openbaar vervoer, zoals stakingen of betogingen.

Ik kan mij vandaag moeilijk concentreren. Wat zei Conrad ook alweer toen hij afscheid nam? Ik bel je nog. Zou hij mij nu al vergeten zijn? Om de haverklap controleer ik mijn telefoon om te zien of er een berichtje is. Zou ik zelf de eerste stap moeten zetten? Ik twijfel. Misschien ziet hij mij helemaal niet zitten. Misschien vindt hij dat hij zijn plicht gedaan heeft en wil hij verder niets met mij te maken hebben. Vertwijfeld staar ik naar mijn telefoon. Zal ik hem een berichtje sturen? Hem uitnodigen om hem te bedanken? Ik besluit om nog wat langer te wachten. Tot na de lunch. Die gebruik ik vandaag samen met Ariane in een broodjeszaak in de buurt. Ariane heeft natuurlijk meteen in de gaten dat ik er gespannen bij loop.

“Bel hem toch gewoon op,” raadt ze mij aan. “Of stuur een tekstberichtje.”

Ik blijf twijfelen. “Wat als hij me te opdringerig vindt?” werp ik tegen. “Of te hopeloos? Misschien vergooi ik al mijn kansen door zelf het initiatief te nemen.”

“Onzin!” Ariane wuift mijn bezwaren weg. “Hij vindt je leuk of hij vindt je niet leuk. Een berichtje gaat daar niets aan veranderen. Je vindt het gewoon niet romantisch om de eerste stap te zetten.” Ze lacht als ze de uitdrukking op mijn gezicht ziet. “ We leven niet meer in de middeleeuwen, vrouwen mogen tegenwoordig ook het initiatief nemen.”

Ergens heeft ze wel gelijk. Ik vind het romantischer om gevraagd te worden. Als ik zelf de eerste stap zet, dan zal ik nooit weten of hij van plan was om mij te bellen. Ook al zegt hij van wel, ik zal nooit weten of hij het echt meent. Dat is belangrijk voor mij.

Na de middagpauze probeer ik mijn aandacht op de stapel polissen te vestigen die ik in het systeem moet inbrengen. Het is meer dan alleen maar routinewerk. Vaak ontbreken er gegevens en moet ik de klant opbellen of mailen om het dossier te kunnen vervolledigen. Ariane heeft nochtans een website ontwikkeld waar onze klanten alles zelf kunnen invullen. Niet iedereen maakt daar gebruik van. Degenen die per mail of telefonisch hun gegevens doorgeven, vergeten vaak bepaalde details, of hun gegevens blijken niet te kloppen. Het is mij eindelijk gelukt om mij op het werk te concentreren als mijn telefoon plots het bekende ping geluidje maakt.

Mijn hart maakt een sprongetje, ik grijp onmiddellijk naar mijn telefoon. Er is een tekstberichtje binnengekomen van Conrad.

“Zin om morgenavond iets te gaan eten?”

Ik moet een paar keer diep ademhalen om tot rust te komen. Mijn hand beeft als ik het antwoord intik.

“Ja, absoluut.”

“Ik haal je om zeven uur op.”

Dat is prima. Op vrijdag kan ik vroeger stoppen. Er zijn morgen geen vergaderingen gepland, dus deze keer zal het wel lukken. Als ik de trein van vijf voor vier haal, dan ben ik even na vijf uur thuis. Tijd genoeg om te douchen en mij om te kleden. Ik kijk er al naar uit. Met een tevreden zucht stort ik mij opnieuw op de stapel dossiers.